

Anonimizēta versija

Tulkojums

C-800/19-1

Lieta C-800/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 30. oktobris

Iesniedzējtiesa:

Sąd Apelacyjny w Warszawie [Varšavas apelācijas tiesa] (Polija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 30. oktobris

Prasītājs:

SM

Atbildētāja:

Mittelbayerischer Verlag KG

[..]

RĪKOJUMS

2019. gada 30. oktobrī

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny [Varšavas apelācijas tiesas I civillietu nodaļa] [..]

[..] [sastāvs],

2019. gada 30. oktobrī Varšavā

slēgtā sēdē

izskatījusi lietu pēc SM prasības

pret *Mittelbayerischer Verlag KG*, reģistrēta Regensburgā [*Ragensburg*],

par personisko tiesību aizsardzību

saistībā ar prasītāja pārsūdzību

par *Sąd Okręgowy w Warszawie* 2019. gada 5. aprīļa nolēmumu

[..]

par prasības pieteikuma noraidīšanu,

nolemj:

I. vērsties Eiropas Savienības Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu un sniegt atbildes uz šādiem jautājumiem:

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda jurisdikcija, kura balstīta uz interešu centra piesaistes kritēriju, ir piemērojama lietā fiziskās personas prasībā par tās personisko tiesību aizsardzību gadījumā, kad interneta publikācija, kuru prasītājs uzskata par tās tiesības aizskarošu, **[orig. 2. lpp.]** nesatur informāciju, kura tieši vai netieši attiecas uz šo konkrēto fizisko personu, bet satur informāciju un apgalvojumus, kuri norāda uz tādas kopienas (aplūkojumā lietā – tautas) nosodāmo rīcību, kurai pieder prasītājs, ko prasītājs uzskata par personisko tiesību aizskārumu?

2. Vai lietā par personisko tiesību materiālo un nemateriālo aizsardzību pret aizskaršanu internetā, izvērtējot [..] Regulas [..] Nr. 1215/2012 [..] 7. panta 2. punktā ietvertos jurisdikcijas pamatus, proti, izvērtējot, vai valsts tiesa ir tās vietas tiesa, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu, ir jāņem vērā tādi apstākļi kā:

- lasītāju loks, kuram principā tiek adresēta tā tīmekļa vietne, kur aizskārumš tika pieļauts,

- valoda, kura tiek izmantota šajā tīmekļa vietnē un publikācijā, par kuru notiek strīds,

- laiks, kādā tīmekļa vietnē ievietotā strīdīgā informācija, par kuru notiek strīds, bija pieejama lasītājiem,

- individuālie prasītāja apstākļi, piemēram, prasītāja kara liktenis un tās pašreizējā sabiedriskā darbība, kuri aplūkojamā lietā tiek minēti kā faktors, kurš attaisno īpašas tiesības apstrīdēt tiesā tādu apgalvojumu izplatīšanu, kuri ir vērsti pret kolektīvu, kopienu, kurai pieder prasītājs?

[..] [procesuāla informācija]

[..] [sastāvs]

2

[oriģ. 3. lpp.]

[..]

2019. gada 28. oktobra nolēmuma pamatojums

[..] [detalizēta informācija par lietas dalībniekiem]

[..] [atkārtojums]

Strīda priekšmets

1. Strīda priekšmets ir prasījumi[:] likt atbildētājam atvainoties prasītājam par tā personisko tiesību aizskaršanu, izmantojot tīmekļa vietnē jēdzienu “poļu nāves nometne”, aizliegt turpmāk izplatīt jēdzienus “poļu nāves nometne” vai “poļu koncentrācijas nometne” jebkurā valodā, kā arī piespriet atbildētājam samaksāt summu 50 000 PLN apmērā par labu *Polski Związek Byłych Więźniów Politycznych Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych* [Nacistu cietumu un koncentrācijas nometņu bijušo politisko ieslodzīto Polijas savienība].

Faktiskie apstākļi un pušu nostājas

2. Prasītājs SM ir Varšavā dzīvojošs polis, kurš Otrā pasaules kara laikā bija Aušvicas nometnes ieslodzītais. Prasītājs iesaistās darbībās, kuru mērķis ir veicināt sabiedrības apziņu par upuriem, kas ir cietuši no noziegumiem, kurus Otrā pasaules kara laikā izdarījusi nacistiskā Vācija pret poļiem, tostarp piedalās izglītojošos pasākumos.
3. Atbildētājas sabiedrības juridiskā adrese ir Vācijā, un tā vācu valodā publicē reģionāla rakstura tiešsaistes žurnālu tīmekļa vietnē: www.mittelbayerische.de, kurš ar tīmekļa palīdzību ir pieejams arī citās valstīs, tostarp Polijā.
4. 2017. gada 15. aprīlī tīmekļa vietnē www.mittelbayerische.de tika publicēts raksts ar nosaukumu “Ein Kämpfer und sein zweites Leben”. Publikācijā [oriģ. 4. lpp.] tiek aprakstīts stāsts par Holokaustā izdzīvojušā ebreja Izraēla Ofmana [*Israel Offman*] kara un pēckara likteni, minot, ka viņš ir dzimis Čenstohovā [*Częstochowa*] (Polija) un 1941. gadā tika aizvests uz geto, pēc tam bijis nometnēs Bližinā [*Bliżyn*], Aušvicā-Birkenavā [*Auschwitz-Birkenau*], Zaksenhauzenē [*Sachsenhausen*] un Dahavā [*Dachau*], bija piespiedu strādnieks Leonbergā [*Leonberg*] un Platlingā [*Plattling*], bet pēc kara apmetās uz dzīvi Vācijā. Raksts sākas ar stāstu par to, kā 1961. gadā, kad piedzima Izraēla trešais bērns, Lejasbavārijas dzimtsarakstu nodaļas ierēdnis atteicās reģistrēt vārdu, kuru vecāki bija izvēlējušies meitenei, apgalvojot, ka tas izklausoties pārāk sveši un vāciski to nevarot izrunāt. Rakstā ir paskaidrots, ka vecāki vēlējās meitai dot vārdu “Faya”, jo tāds vārds bija Izraēla Ofmana māšai, kura, citējot raksta sākotnējo saturu: “tika noslepkavota Treblinkas poļu nāves nometnē”.

5. Tas, ka Treblinkas nometne bija vācu nacistu nāves nometne, kura tika izveidota okupētajā Polijā Otrā pasaules kara laikā, ir neapšaubāms vēsturisks fakts.
6. Saskaņā ar atbildētājas apgalvojumiem, kurus prasītāja nenoliedza, sākotnējais jēdziens “Treblinkas poļu nāves nometne” bija pieejams tīmeklī tikai dažas stundas 2017. gada 15. aprīlī no pulksten 5:00, kad viss raksts tika ievietots tīmeklī, līdz aptuveni pulksten 13:40, kad pēc Polijas konsulāta Minhenē elektroniskajā sarakstē paustā aizrādījuma norādītais fragments tika aizstāts ar šādu saturu: “kuru noslepkavoja nacisti Treblinkas vācu nāves nometnē okupētajā Polijā”. Līdz ar minēto raksta zemspītras piezīmē tika sniegts īss skaidrojums, ka sākotnēji tekstā tika lietots jēdziens “Treblinkas poļu nāves nometne”, bet pēc tam tas tika labots.
7. Prasības pieteikumam prasītājs pievienoja apstrīdētās publikācijas izdruku labotajā redakcijā. Prasības pieteikumā prasītāja nenorādīja apstākļus, kādos bija uzzinājis par publikāciju. Uz *Sąd Apelacyjny w Warszawie* lūgumu prasītāja pārstāvim precizēt prasības pieteikuma faktus, norādot, vai prasītājs prot vācu valodu, kad (pirms vai pēc strīdīgā jēdziena labojuma) un kā (tieši internetā vai no trešajām personām) viņš bija uzzinājis par publikāciju, atbilde netika saņemta.

Prasības pieteikuma prasījumi un pušu nostājas

8. Šādos faktiskos apstākļos prasītājs 2017. gada 27. novembrī iesniedza prasības pieteikumu *Sąd Okręgowy w Warszawie*. Prasītājs lūdz aizsargāt viņa personiskās tiesības, jo īpaši viņa nacionālo identitāti un nacionālo cieņu, un proti:

[oriģ. 5. lpp.]

- aizliegt atbildētājai jebkādā veidā izplatīt jēdzienus “poļu nāves nometne” vai “poļu koncentrācijas nometne” vācu un jebkurā citā valodā attiecībā uz vācu koncentrācijas nometnēm, kuras Otrā pasaules kara laikā atradās okupētajā Polijā;
 - piespriest atbildētājai tās tīmekļa vietnē publicēt prasības pieteikumā norādītā satura paziņojumu, kurā tā atvainojas prasītājam par tā personisko tiesību aizskārumu, kas notika 2017. gada 15. aprīļa tiešsaistes publikācijā, no kuras varēja izsecināt, ka Treblinkas nāves nometni izveidoja un vadīja poļi;
 - piespriest atbildētājai samaksāt summu 50 000 PLN apmērā par labu *Polski Związek Byłych Więźniów Politycznych Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych*.
9. Pamatojot Polijas tiesas jurisdikciju, prasītājs atsaucās uz Tiesas spriedumu apvienotajās lietās *eDate/Martinez* (C-509/09 un C-161/10).
 10. Atbildētāja sabiedrība [-] pirms iesaistīšanās strīdā par lietas būtību [-] iesniedza lūgumu noraidīt prasības pieteikumu, tādēļ ka Polijas tiesām neesot bijusi jurisdikcija. Atbildētāja uzsver, ka atšķirībā no apvienotajām lietām C-509/09 un

C-161/10 – tiešsaistes publikācija, kas kļuva par SM prasības pamatu, neattiecas tieši uz prasītāju. Tāpat atbildētāja atsauca uz savas darbības reģionālo profilu un darbības jomu, kas aptver Augšpfālcu un galvenokārt koncentrējas uz reģionālajām ziņām, savukārt sadaļa “Vācija un pasaule” atrodas tikai ceturtajā vietā lapas izvēlnē. Tāpat tā uzsver, ka tīmekļa vietne ir pieejama tikai vācu valodā.

11. Atbildētāja atsauca uz Regulas Nr. 1215/2012 15. un 16. apsvērumu, norādot, ka jurisdikcijai ir jābūt paredzamai. Tā apgalvo, ka, darbojoties vietējā mērogā un adresējot savu ziņojumu citām personām, nevis prasītājam, atbildētāja nevarēja objektīvi paredzēt Polijas tiesu jurisdikciju. Tās ieskatā, Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts nav piemērojams aplūkojamai lietai un tādēļ ir jāpiemēro minētās regulas 4. panta 1. punkts, kas ļaujot secināt, ka aplūkojamajā lietā jurisdikcija ir Vācijas tiesām. Turklāt atbildētāja norāda, ka valsts tiesai ir jāuzdod Tiesai jautājums par Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta interpretāciju.

Līdzšinējā tiesvedība civillietā

12. Ar 2019. gada 5. aprīļa nolēmumu *Sąd Okręgowy w Warszawie* noraidīja atbildētājas lūgumu noraidīt prasību, jo tā uzskatīja, ka lietā tika izpildīti nosacījumi [orig. 6. lpp.], kas ir minēti Regulas [Nr.] 1215/2012 7. panta 2. punktā. Tiesa norādīja, ka laika posmā no 2017. gada 15. aprīļa līdz 2018. gada 29. novembrim atbildētājas tīmekļa vietni apmeklēja vairāk nekā 32 000 cilvēku no Polijas, kas ierindo to četrpadsmitajā vietā no divdesmit piecām. Atbildētāja varēja paredzēt, ka publikācija var sasniegt citas valstis un tikt uzskatīta par lasītāju personiskās tiesības aizskarošu citās valstīs, tostarp Polijā. Tā varēja arī paredzēt, ka poļu lasītāji varētu pamanīt, ka internetā ir publicēts raksts, kurš satur frāzi “poļu nāves nometnes” (“*Polnische Vernichtungslager*”). Saistībā ar to, ka ar interneta palīdzību publikācija ir pieejama Polijā, kā arī saistībā ar publikācijas saturu Polijas teritoriju var uzskatīt par personisko tiesību aizskaršanas vietu un atbildētāja varēja paredzēt, ka pret to Polijas tiesā var tikt celta prasība.
13. 2019. gada 25. aprīlī atbildētāja pārsūdzēja 12. punktā minēto *Sąd Okręgowy* nolēmumu. Atbildētāja nepiekrīt risinājumam, ka jurisdikcija atzīta Polijas tiesām. Tā apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts, jo tas ticis piemērots, neskatoties uz to, ka nebija racionālas iespējas paredzēt tiesvedību Polijā. Tā apgalvo, ka, ja raksta saturs attiecas uz citu personu, kas nav prasītājs, vai tas neattiecas uz kādu konkrētu personu, tad atbildētājai nav objektīvu iespēju paredzēt tiesu, kurā tā var tikt iesūdzēta. Atbildētāja norāda, ka strīdīgā raksta saturs ir pietiekami “attālināts” no Polijas un tam nav nekādas saistības ar Poliju, ka objektīvi nav iespējams racionāli paredzēt tiesvedību Polijā.

Atbilstošās tiesību normas

Valsts tiesības

14. *Kodeks postępowania cywilnego* [Civilprocesa kodeksa] 1099. panta § 1:

“Valsts jurisdikcijas neesamību tiesa pēc savas iniciatīvas ņem vērā katrā lietas posmā. Ja tiek konstatēts, ka valsts tiesai nav jurisdikcija, tiesa noraida prasības pieteikumu vai iesniegumu, ievērojot 1104. panta 2. punktu vai 1105. panta 6. punktu.”

Savienības tiesības

15. Šajā lietā ir piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, jo īpaši būtu jāanalizē šīs regulas 4. panta 1. punkts, 5. panta 1. punkts un 7. panta 2. punkts, ievērojot šīs regulas 15. un 16. apsvērumu.

[oriģ. 7. lpp.]

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu juridiskais pamats

16. Šajā pamatlietas posmā nevar tikt sniegti nekādi apsvērumi par piemērojamām materiālajām tiesībām, lai izvērtētu izvirzītos prasījumus, un vēl jo vairāk *Sąd Apelacyjny* nevar izvērtēt, vai izvirzītie prasījumi ir pamatoti ar materiālajām tiesībām un vai tie pienākas prasītājam. Saņemot lietas dalībnieku apgalvojumus par lietas faktiem, tostarp par iemesliem, kāpēc tā tika nodota izskatīšanai Polijas tiesā, *Sąd Apelacyjny* ir jāizlemj, vai Polijas tiesai ir jurisdikcija atbilstīgi Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punktam. *Sąd Apelacyjny* izskata jurisdikcijas jautājumu kā sākotnējo procesuālo jautājumu. Visu atsauču uz prasījumiem un lietas faktiskajiem apstākļiem mērķis ir vienīgi izvērtēt Polijas tiesu jurisdikcijas esamību vai neesamību, un tās neatspoguļo tiesas nostāju par aplūkojamās lietas būtību. Prasības izskatīšana pēc būtības būs iespējama tikai tad, ja tiks noteikta Polijas tiesu jurisdikcija, un tā vispirms būs pirmās instances tiesai.

Attiecībā uz pirmo jautājumu:

17. *Sąd Apelacyjny* uzskata, ka vēršanās Tiesā ir pamatota, jo aplūkojamajā lietā radušās šaubas par Regulas [Nr.] 1215/2012 7. panta 2. punkta interpretāciju nevar izkļaidēt, atsaucoties uz Tiesas spriedumiem lietā C-194/16 (spriedums, 2017. gada 17. oktobris, EU:C:2017:766) un apvienotajās lietās C-509/09 un C-161/10 (spriedums, 2011. gada 25. oktobris, EU:C:2011:685). Kaut arī šie spriedumi tika pasludināti lietās, kurās prasītāji arī centās aizsargāt savas personiskās tiesības pret aizskārumiem internetā, tomēr visās trijās lietās prasītāji bija personas – juridiskās un fiziskās –, kuras tieši tika aprakstītas strīdīgajās publikācijās, kurās tās tika nosauktas vārdā un uzvārdā (vai pēc nosaukuma sabiedrības gadījumā), tieši sniedzot tādu informāciju par prasītājiem, kura tos parādīja nelabvēlīgā gaismā vai skāra to privāto sfēru.

18. *Sąd Apelacyjny* aplūkotās lietas apstākļi ir atšķirīgi. Prasītājs nav ne raksta galvenais varonis, ne arī kā citādi tajā ir minēts. Turklāt šis raksts nav vēlīts Polijai, kura tiek pieminēta tikai tāpēc, ka raksta galvenais varonis ir dzimis Polijā un tajā nodzīvojis daļu no Otrā pasaules kara.
19. Tomēr prasītājs jutās aizskarts ar to, ka publikācijā tika izmantots jēdziens “poļu nāves nometne”, kas, viņaprāt, ir mēģinājums sasaistīt poļu tautu ar [oriģ. 8. lpp.] Treblinkas nāves nometnes izveidošanu un vadīšanu. Pats prasītājs bija Aušvicas nometnes ieslodzītais un šobrīd veic pasākumus, lai sabiedrības apziņā saglabātu atmiņu par upuriem, kuri ir cietuši no vācu noziegumiem pret poļu tautu Otrā pasaules kara laikā. Viņš ir sašutis, ka vācieši, kuri UNESCO arēnā mēģināja panākt, lai Aušvicu nesauktu par vācu nāves nometni, šobrīd attiecībā uz citu nāves nometni lieto apzīmējumu “poļu”, apzinoties, ka tas ir maldinošs un poļus aizskarošs apzīmējums.
20. Ņemot vērā to, ka laika gaitā nākamo eiropiešu paaudžu vēsturiskā apziņa samazinās, un to, ka viņu vidū izpratne par Otrā pasaules karu vairs nav tāda pieredze, kas tieši veidotu viņu vai viņu vecāku nostājas un likteni, bet gan tas ir attālināts laika posms Eiropas un pasaules vēsturē, [-] *Sąd Apelacyjny* ieskatā [-] var pieņemt, ka pastāv reāls risks, ka publikācija, kurā tiek izmantots jēdziens “poļu nāves nometne”, daļai no lasītājiem (īpaši jauniešiem un mazāk izglītotiem lasītājiem) radīs maldinošu iespaidu, ka poļi izveidoja nāves nometnes un bija atbildīgi par tajos izdarītajiem noziegumiem.
21. Šķiet, ka, ņemot vērā preseī izvirzītās prasības, var sagaidīt, ka žurnālisti, kā arī tiešsaistes preses izdevēji apzināsies apmelošanas risku, jo īpaši ja viņi ir no Vācijas. Turklāt vēsturisku iemeslu dēļ nebūtu jābūt pārsteigtam, ka uz šādi izkropļotu informāciju vai maldinošiem domu saīsinājumiem ļoti jūtīgi ir poļi, tostarp it īpaši bijušie nāves nometņu ieslodzītie. Runājot par Poliju Otrā pasaules kara kontekstā, nevar ignorēt visus vēsturiskos faktus, kas būtu jāzina vācu izdevējam, t.i., vācu okupācijas ārkārtīgi represīvo raksturu Polijā 1939.–1945. gadā. Tādēļ, pēc *Sąd Apelacyjny* ieskatiem, Vācijā reģistrētai sabiedrībai nevajadzētu būt izbrīnītai, ka frāze “poļu nāves nometne”, ko tā izmantojusi internetā, Polijā var tikt uztverta negatīvi un ka tā īpaši satrauks vecākas paaudzes, īpaši tos poļus, kuri paši bija ieslodzīti nāves nometnēs, vai kuru radniekus noslepkavoja vācu okupanti Otrā pasaules kara laikā.
22. Tomēr rodas jautājums, vai iepriekš minētie īpašie apstākļi, kā arī žurnālistiem izvirzītās prasības attiecībā uz viņu profesionālismu ir pietiekami, lai pieņemtu, ka atbildētāja varēja racionāli paredzēt, ka publikācijas satura dēļ to var iesūdzēt Polijas tiesā lietā par konkrētas fiziskas personas personisko tiesību aizsardzību. Būtībā nevar apgalvot, ka publikācija pārmet [oriģ. 9. lpp.] prasītājam vai citam konkrētam polim jebkādas necienīgas darbības. Pat visplašākā teksta interpretācija neļauj pieņemt, ka SM būtu šajā tekstā tieši vai netieši aprakstītā persona.
23. Tāpat *Sąd Apelacyjny* atzīst, ka uz tiem pašiem iemesliem, uz kuriem prasītāja atsauca, lai pamatotu Polijas jurisdikciju, citi iespējamie prasītāji, t.i., poļi, kuri

dzīvo citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, varētu atsaukties lietās pret atbildētāju sabiedrību apstrīdētā raksta kontekstā, lai pamatotu to valstu tiesu jurisdikciju, kurā tiem ir savs interešu centrs. Tāpēc, ja šajā lietā pieņemtu, ka ir pietiekams pamats, lai noteiktu Polijas tiesas jurisdikciju, šķiet, ka tas arī nozīmētu, ka ir jāatzīst, ka atbildētājam, nolemjot publicēt attiecīgo publikāciju, būtu jāreķinās ar to, ka to var iesūdzēt praktiski jebkuras dalībvalsts tiesā, ņemot vērā poļu klātbūtni šajās valstīs, kas izriet no kārtējiem migrācijas viļņiem gan pirms 2004. gada, gan pēc tam. Neapšaubāmi poļu tautības cilvēki, kuriem ir saikne ar šo tautu un kuri pilnībā saglabā poļu nacionālo identitāti, dzīvo ne tikai Polijā, bet arī daudzās dalībvalstīs, kurās atrodas viņu dzīves interešu centrs. Daudzi no viņiem personīgi vai viņu tuvie priekšteči Otrā pasaules kara laikā cieta no vācu okupantiem. Potenciāli katrs no viņiem varētu celt līdzīgu prasību.

24. Jāatzīmē, ka līdzšinējā valsts judikatūrā tiesas ir atzinušas savu jurisdikciju šādos gadījumos ([skat.] it īpaši *Sąd Apelacyjny w Warszawie* 2019. gada 9. septembra nolēmumu lietā Nr. I ACz 509/19, kurš tika pieņemts līdzīgā lietā pret citu Vācijā reģistrētu sabiedrību). Tomēr *Sąd Apelacyjny* pašreizējā sastāvā šaubās, vai prasība pēc jurisdikcijas racionālas paredzamības, kas izriet no Regulas 15. un 16. apsvēruma, var tikt interpretēta tik plaši, kā to ir ierosinājis prasītājs. Pieņēmums, ka vispārīga negatīva atsauce uz noteiktu tautu vai citu skaitliski lielu grupu (religisku, etnisku, profesionālu) liek tiešsaistes izdevējam paredzēt iespēju, ka šādas grupas loceklis var iesūdzēt to tajā tiesā, kurā prasītājam ir savs dzīves interešu centrs, būtībā izraisa to, ka tiesu jurisdikcija līdzīgās tiesvedībās varētu tikt noteikta daudzās Savienības dalībvalstīs. Tāpēc, publicējot vispārīgu informāciju vai apgalvojumus par plašākām grupām, izdevējam būtu jāreķinās ar daudzu un pat visu Savienības dalībvalstu jurisdikciju. *Sąd Apelacyjny* uzskata, ka šādas juridiskas interpretācijas sekas [oriģ. 10. lpp.] varētu būt pretrunā ar pienākumu interpretēt noteikumus par jurisdikciju atbilstīgi Regulas Nr. 1215/2012 15. un 16. apsvērumam. Tā kā *Sąd Apelacyjny* nav tiesīga pastāvīgi interpretēt Savienības tiesību normu, par kura interpretāciju ir radušās šaubas, jo šādas tiesības ir piešķirtas tikai Tiesai, ir radusies nepieciešamība uzdot Tiesai jautājumu, kurš ir formulēts šā rīkojuma rezolutīvās daļas I.1. punktā.

Attiecībā uz otro jautājumu:

25. Atbilde uz jautājumu, kurš ir formulēts šā rīkojuma rezolutīvās daļas I.2. punktā, ir jāsniedz tikai tad, ja Tiesa būs atzinusi, ka principā jurisdikciju atbilstīgi Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punktam var noteikt arī lietā par personisko tiesību aizsardzību gadījumā, kurā strīdīgā tiešsaistes publikācija neattiecas tieši uz prasītāju, bet tajā ir atsauces uz kopienu, piemēram, tautu, kurai pieder prasītāja un ar kuru tā cieši identificējas.
26. Ja šāds princips tiktu atļauts, būtu nepieciešams noteikt detalizētākus novērtēšanas kritērijus, tādēļ būtu jāinterpretē, vai šādiem kritērijiem var pieskaitīt, no vienas puses, prasītāja īpašās iezīmes, kuras ir aprakstītas 2. un 19. punktā, un, no otras puses, atbildētājas norādītie un 10. punktā aprakstītie apstākļi, piemēram,

tiešsaistes žurnāla profils un tvērums, publikācijas un tīmekļa vietnes valoda, īsais laiks, kādā strīdīgais, un vēlāk labotais, jēdziens bija publicēts tīmekļa vietnē.

27. Pēc *Sąd Apelacyjny* ieskatiem, iepriekš izklāstītie apstākļi pamato pamatlietas apturēšanu un vēršanos Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par jautājumiem, kas ir norādīti šī rīkojuma rezolutīvajā daļā.

[..] [paraksti]

DARBBA VERSIJA